

O patronie naszej szkoły Władysławie Zamoyskim

W kwietniowym słońcu
Tatry zadumane stoją.
Wiatr tatrzański pieśń śpiewa
Na zasadzonych ongiś
Przez Zamoyskiego drzewach.
Po halach i turniach,
Wśród smreków szumiących
I sosen żywicą pachnących
Spływa ku nam wspomnienie
O Polaku
Co całe swoje mienie
Polskiemu narodowi oddał,
Co dla Polski nad siły pracował,
Sam żyjąc skromnie choć
Hrabią był i w Wielkopolsce zamku panem.
Stąd przez Prusaków został wgnany
Bo polskości tam był ostoją,
Opuszczając Kórnik z matką swoją,
Poprzysiągł obronę polskiej własności
Przed zaborczością obcą
Co ziścił,
Bo zakopiańskie ziemie na licytacji wykupił,
Nawet już wydarł z rąk Rettingera,
Wnet na nową walkę siły zbiera,
Z niemieckim magnatem Hohenlohe,
Co Morskiego Oka Polakom chce
Wydrzeć połowę.
Zamoyskiemu serce i duszę pochłonie
Dwudziestoletnia walka o perłę w koronie.
Na proces w Grazu
Starannie obrońców dobiera,
W tym mądrego Polaka profesora Balcera.
Po długich utarczkach
Proces wygrano.
Naród się cieszy i śpiewa:
„Jeszcze Polska nie zginęła”,
„Wiwat plemię Lasze”
Słuszna sprawa wzięła górę,
„Morskie Oko nasze”,
„Morskie Oko nasze”,

Autor: Józef Kowalczyk, emerytowany nauczyciel SP w Brzegach